

Arrest

nr. 71 532 van 8 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERCAUTEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, van Roma-origine te zijn en afkomstig te zijn uit Podujevo, gelegen in de gelijknamige gemeente in Kosovo. Tijdens het conflict in Kosovo in 1999 hebben een aantal mannen in Podujevo geprobeerd om u in een auto te trekken, waarbij uw arm werd gebroken. U vermoedt dat die mannen uw organen wilden stelen. U kon ontkomen en vluchtte naar Kosovo Polje, waar ook uw broer M.(...) S.(...)(CG X; OV X) verbleef. Daar zag u echter dezelfde auto rondrijden. Hierdoor durfde u niet buiten te komen en bleef u altijd binnen bij uw vrouw, A.(...) H.(...)(CG 10/19371; OV X). In 2009 vroegen de mannen in de auto aan een kennis van u waar u ergens

woonde. Toen u dit vernam werd u nog meer angstig en besloot u uiteindelijk Kosovo te verlaten. U vertrok samen met uw gezin uit Kosovo op 26 september 2010 en kwam een dag later aan in België. Op 28 september 2010 vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een nationaliteitscertificaat afgegeven door de voormalige Joegoslavische autoriteiten in 1978 en een geboorteakte afgegeven door de Servische autoriteiten in 2000.

B. Motivering

Allereerst merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, dd. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de Roma, Ashkali en Egyptenaren, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Wat u betreft, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat u over geen enkel overtuigend bewijs beschikt waaruit effectief blijkt dat u voor uw komst naar België in Kosovo verbleven heeft. U bent ondermeer niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN-administratie in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk was voor de afgifte van identiteitsdocumenten, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt door de Kosovaarse autoriteiten sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land. U gaf te kennen in het naoorlogse Kosovo nooit over een UNMIK-identiteitskaart of Kosovaarse identiteitskaart te hebben beschikt, maar de verklaringen die u hieromtrent aflegde zijn tegenstrijdig. Zo beweerde u tijdens het eerste gehoor dat u geen UNMIK-identiteitskaart ging aanvragen omdat u bang was om ontvoerd te worden en dat de gemeentelijke administratie in Kosovo Polje u geen identiteitskaart kon geven omdat u nog was ingeschreven in Podujevo (gehoorverslag CGVS I, p. 11 – 12, p. 14). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u zich niet in Kosovo Polje kon registreren omdat u daar in een stal woonde en geen officieel papier had van het huis waar u woonde, waardoor het onmogelijk was om er een identiteitskaart te krijgen (gehoorverslag CGVS II, p. 4). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat u in Kosovo Polje terecht kon bij de lokale NGO Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K), die samenwerkt met het 'Bureau van de Gemeenschappen' in de gemeente en bijstand verleent voor de civiele registratie van RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) en de afgifte van hun identiteitsdocumenten. Zij zijn in deze gemeente gevestigd in het RAE-gemeenschapscentrum 'Fidan Lahu'. Deze NGO is de uitvoerende partner van UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) voor de implementatie van het UNHCR-actieplan Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian Community in Kosovo, dat in september 2006 van start ging. Derhalve is het uiterst bevreemdend dat u in Kosovo niet over een identiteitskaart zou beschikt hebben. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw vrouw beweerde dat jullie in Kosovo wel degelijk een identiteitskaart hadden en dat ze haar exemplaar had gekregen nadat ze ongeveer zeven jaar geleden met u ging samenwonen. Ze omschreef dit document als een zwart vierkantig boekje dat kon worden opgevouwen (gehoorverslag CGVS II partner, p. 3). De beschrijving van dit document komt echter allerminst overeen met de vorm van de identiteitskaarten die in Kosovo werden uitgegeven door UNMIK of door de Kosovaarse overheid sinds de onafhankelijkheid van dat land. De identiteitskaarten die door die instanties worden afgeleverd, zijn immers harde plastic kaarten met een witte achtergrond die niet kunnen worden geplooid. U verklaarde in Kosovo wel in het bezit te zijn geweest van UNMIK-geboorteaktes die u in 2002 in Kosovo Polje had gekregen, maar u zou deze documenten bij uw vertrek uit Kosovo onder uw bed hebben laten liggen (gehoorverslag CGVS I, p. 11 – 12).

Voorts bleek ook uw recente kennis over Kosovo Polje uiterst beperkt. Hoewel u de lokale Roma-leider F.(...) G.(...) kende (gehoorverslag CGVS I, p. 8), kon u geen enkele andere belangrijke Roma-figuur in Kosovo Polje opnoemen (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Ook Fidan Lahu, de naam van het lokale gemeenschapscentrum voor de RAE, zei u niets (gehoorverslag CGVS I, p. 13). Verder verklaarde u dat er in Kosovo Polje geen school bestond waar Roma-kinderen les konden volgen in hun moedertaal (gehoorverslag CGVS II, p. 11), terwijl uit de informatie van het CGVS blijkt dat dit wel degelijk mogelijk is in de school van Uglar. U beweerde tevens dat alle Roma uit Kosovo Polje voor medische verzorging naar Prishtina gingen. Toen u werd geconfronteerd met de informatie waaruit blijkt dat Roma zich ook wenden tot de medische voorzieningen in Kosovo Polje, verklaarde u dat het mogelijk was dat Roma nu naar een medisch centrum in Bresje gaan omdat het u er nu veiliger is geworden (gehoorverslag CGVS II, p. 9). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat dit medisch centrum sinds de heropening in 2007 door alle etnische groepen van Kosovo Polje, op de Serviërs na, wordt gebruikt.

De geloofwaardigheid van uw recente verblijf in Kosovo Polje komt nog verder op de helling te staan door de vaststelling van een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en die van uw partner en uw broer. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw broer M.(...) bij u woonde toen jullie zich in Kosovo Polje gingen vestigen (gehoorverslag CGVS I, p. 4). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u in Kosovo Polje niet in hetzelfde huis hebt gewoond als uw broer, maar dat hij in een ander huis woonde dat ongeveer 1 of 2 kilometer verderop lag. Enkel toen jullie in 1999 in Kosovo Polje aankwamen, zou uw broer ongeveer een maand bij u hebben gewoond, maar nadien ging hij in een ander huis wonen (gehoorverslag CGVS II, p. 2 – 3). Uw partner beweerde echter dat jullie gezin in Kosovo Polje in het hetzelfde huis woonde als uw broer M.(...) en zijn vrouw. Geconfronteerd met uw verklaring, zei uw vrouw dat uw broer inderdaad in een ander klein huis woonde, maar dat dit huis op 2 of 3 meter van jullie woning lag (gehoorverslag CGVS II partner, p. 5). Uw broer M.(...) verklaarde dan weer dat hij en zijn vrouw in Kosovo Polje steeds met u en uw gezin samen in hetzelfde huis hebben gewoond. Ook nadat hij met uw verklaringen werd geconfronteerd, bleef hij volhouden dat jullie er steeds in hetzelfde huis hebben gewoond (gehoorverslag CGVS II broer, p. 2 – 3).

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u er naar eigen zeggen in 2010 toe gedwongen zouden hebben Kosovo te verlaten. Uw verklaringen aangaande de door u aangehaalde problemen zijn immers op een aantal essentiële punten fundamenteel tegenstrijdig met deze afgelegd door uw partner. Zo verklaarde u niet te hebben gewerkt omdat u werd bedreigd. U durfde niet naar buiten te gaan en bleef altijd binnen met uw vrouw en de vrouw van uw broer (gehoorverslag CGVS I, p. 6 en 16). Uw partner verklaarde echter dat u van 's ochtends tot vier uur 's middags sokken verkocht op de markt om geld te verdienen en dat u soms hielp bij het inladen van vrachtwagens. U bleef deze activiteiten uitvoeren tot jullie vertrek naar België en ging zelfs nog op de dag van jullie vertrek goederen verkopen op de markt (gehoorverslag CGVS I partner, p. 6). Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat u overdag wel naar buiten ging omdat uw vrouw anders te veel angst zou krijgen (gehoorverslag CGVS II, p. 6). De loutere aanpassing van een verklaring is echter geen afdoende verantwoording voor een vastgestelde discrepantie.

Hierbij dient ook nog te worden opgemerkt dat u verklaard heeft in 1999 vanuit Podujevo te zijn gevlucht naar Kosovo Polje waar u bijna 12 jaar verbleef tot aan uw vertrek naar België (gehoorverslag CGVS I, p. 4). U huwde er met uw partner en ook uw drie kinderen werden allemaal geboren in Kosovo Polje (gehoorverslag CGVS I, p. 5 – 6). Uw partner daarentegen verklaarde altijd in Podujevo te hebben gewoond, met u te zijn getrouwd in Podujevo, in die stad van jullie drie kinderen te zijn bevallen en ook vanuit die plaats te zijn vertrokken naar België (gehoorverslag CGVS I partner, p. 3 – 4). Pas toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde zij dat jullie samen vanuit Podujevo naar Kosovo Polje waren gevlucht en dat zij daar al een aantal jaar met u en uw schoonbroer samenwoonde. Aan deze verklaring kan ook geen geloof worden gehecht aangezien uw vrouw verklaard heeft dat jullie nog maar zeven jaar samenwonen (gehoorverslag CGVS II partner, p. 4 – 5) en u beweerde al sinds 1999 in Kosovo Polje te wonen (gehoorverslag CGVS I, p. 4). Door het grote aantal onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen kan dan ook geen enkel geloof meer aan de door u beweerde problemen gehecht worden.

Voorts kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw vermeende problemen evenmin stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie komt naar voor dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk is gewijzigd. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten; ze reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat in de regio's Kosovo Polje en Podujevo de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma en Ashkali bevredigend is. Er zijn evenmin aanwijzingen van recente etnisch geïnspireerde aanvallen tegen leden van de Roma-gemeenschap in deze gemeentes. In de gemeente Kosovo Polje hebben zich zelfs sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer voorgedaan gericht tegen de RAE. Bovendien blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als

toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten, met name een nationaliteitscertificaat afgegeven door de voormalige Joegoslavische autoriteiten in 1978 en een geboorteakte afgegeven door de Servische autoriteiten in 2000 wijzigen bovenstaande bevindingen niet. Zij bevestigen uw afkomst uit Kosovo maar geven, gezien zij ruime tijd voor de onafhankelijkheid van Kosovo in 2008 werden afgegeven, geen informatie over uw huidige nationaliteit en/of uw woon- en/of verblijfplaats voor uw komst naar België en herstellen uw geloofwaardigheid niet.

Volledigheidshalve dient nog te worden vermeld dat in het kader van de asielaanvraag ingediend door uw broer, M.(...) S.(...), eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Een kopie van deze beslissing werd in het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De commissaris-generaal stelt ten onrechte dat verzoeker geen overtuigend bewijs levert van zijn verblijf in Kosovo voor zijn komst naar België. Verzoeker en zijn echtgenote hebben voortdurend getracht identiteitsdocumenten aan te vragen bij de bevoegde autoriteiten doch dit werd hen telkens geweigerd. Het bewijs dat het "in het algemeen" thans makkelijker is om aan identiteitskaarten te geraken doet niets af aan de individuele situatie van verzoeker. Daarnaast weet iedereen dat etnische Roma het bijzonder moeilijk hebben met het geven van gedetailleerde beschrijvingen naar plaats of tijd wat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn broer kan verklaren. Dat verzoeker weinig weet over de scholen en de medische hulpverlening in Kosovo Polje is geen afdoende bewijs om te besluiten dat verzoeker niet in Kosovo Polje heeft geleefd. Verzoeker en diens familie werden stelselmatig bedreigd en krijgen geen bescherming van de Kosovaarse autoriteiten of andere internationale organisaties waardoor zij als vluchteling moeten worden erkend.

In een tweede onderdeel van het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 48/2 juncto 48/4 van de vreemdelingenwet gezien hij bij een terugkeer naar Kosovo een reëel risico op ernstige schade loopt en hij zich aldus in de voorwaarden bevindt om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing is, voor zover zij al een motivering geeft, in stereotiepe en algemene bewoordingen opgesteld waardoor zij niet aan de vereisten van de motiveringsplicht voldoet. Verder betwist verzoeker formeel de stelling dat er in Kosovo voldoende bescherming wordt geboden aan etnische Roma. De commissaris-generaal gaat uit van onredelijke veronderstellingen. De stukken en de algemeen bekende gegevens werden niet op ernstige wijze onderzocht waardoor er niet voldaan is aan de zorgvuldigheidsplicht.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. De bestreden beslissing is niet proportioneel aangezien het gevolg van de beslissing, een mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit deze beslissing meent te kunnen halen.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Bij een terugkeer naar Kosovo loopt verzoeker immers het reële risico dat hij wordt vermoord of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker kan onmogelijk de bescherming inroepen van de autoriteiten gezien deze niet in staat zijn om een einde te maken aan de gewelddadige willekeur en zelfs meewerken aan deze willekeur.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker tegelijk de schending aanvoert van zowel de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, als van de materiële motiveringsplicht, hetgeen echter niet mogelijk is vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering al dan niet afdoende is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent, is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt en wordt het middel verder vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht.

2.2.2.2. Verzoeker laat na aan te geven op welke wijze artikel 48/2 en artikel 57/6 van de vreemdelingenwet en artikel 9 EVRM door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn, zodat deze onderdelen van de middelen niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.2.2.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Zo kon worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt zijn verblijf in Kosovo voor zijn komst naar België aannemelijk te maken. Hij is immers niet in het bezit van een identiteitskaart en legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande de reden waarom hij geen identiteitskaart kon verkrijgen. Daarnaast legt ook verzoekers echtgenote tegenstrijdige en incorrecte verklaringen af betreffende het bezit van een identiteitskaart. Verzoeker laat deze vaststellingen ongemoeid waardoor ze hier worden gehandhaafd.

Verder kon de commissaris-generaal vaststellen dat verzoekers kennis omtrent Kosovo Polje uiterst beperkt is. Het louter aanvoeren van de stelling dat dit geen afdoende bewijs is om te besluiten dat verzoeker niet in Kosovo Polje heeft geleefd, is ontoereikend om de concrete vaststellingen te verschonen. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen, die van zijn echtgenote en die van zijn broer aangaande hun al dan niet samenwonen in hetzelfde huis in Kosovo Polje, worden evenmin verklaard door de blote bewering dat 'iedereen weet dat etnische Roma het bijzonder moeilijk hebben met het geven van gedetailleerde beschrijvingen naar plaats of tijd toe'.

Er wordt bijkomend afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas door de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote omtrent het feit of verzoeker al dan niet werkte in Kosovo Polje en omtrent de stad waar zij samen woonden, het moment van hun verhuis van Podujevo naar Polje en de plaats van waaruit zij naar België vluchtten. Verzoeker onthoudt zich van enig verweer inzake deze tegenstrijdigheden, die de kern van zijn asielrelaas raken, waardoor deze gehandhaafd blijven en hier worden overgenomen.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van Roma in de regio's Kosovo Polje en Podujevo bevredigend is en dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld (stuk 27, landeninformatie).

Verzoeker slaagt er niet in de concrete en pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij beperkt zich tot het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, het uiten van blote beweringen die niet in het minst worden gestaafd, het weergeven van theoretische beschouwingen en het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Hij laat echter na om concrete elementen aan te halen die de gedane vaststellingen kunnen weerleggen. Deze motivering wordt dan ook beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.4. De Raad wijst erop dat de schending van de artikelen 2, 3, en 5 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of

over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst (zie verder sub 2.2.2.6.) of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing het proportionaliteitsbeginsel schendt, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel in deze niet dienstig is. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt door de stukken en algemeen bekende gegevens niet op ernstige wijze te onderzoeken, dient opgemerkt te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Romani machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

2.2.2.6. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. Niettegenstaande verzoeker melding maakt van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling of foltering bij terugkeer naar Kosovo, brengt hij hieromtrent geen concrete elementen of begin van bewijs aan. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De blote bewering dat in Kosovo de mensenrechten faliekant worden geschonden, wordt niet onderbouwd en volstaat bijaldien evenmin om het bestaan van dit risico aan te tonen. Bovendien is, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen gegeven voorhanden dat in zijn land van herkomst een situatie van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands conflict heerst zodat evenmin toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er hoegenaamd niet in de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze in de bestreden beslissing werden uitgewerkt, te weerleggen waardoor ze door de Raad worden beaamd en overgenomen.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER